10/06/22 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ସର୍ବଦା ଏହି ନିଶାରେ ରୁହ ଯେ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ବାବାଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ବର୍ଷା ଆମ ଉପରେ ହେଉଛି, ଯାହା ଦ୍ ାରା ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ନିଜର ବଡ ଘରକୁ ଯିବା ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ତୁମମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ କେଉଁ ଆଧାରରେ ଆହୁରି ଅଧିକ ମଜବୁତ ହୋଇଯିବ?

ଉତ୍ତର**:-** ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ଅଧିକ ହଙ୍ଗାମା ବଢିବ, ତୁମର ଏହି ଦୈବୀ ବୃକ୍ଷର ସେତେ ବୃଦ୍ଧି ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ତୁମର ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମନ ସେତିକି ହଟିଯିବ ଏବଂ ତୁମର ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍କା ହୋଇଯିବ । ବିହଙ୍ଗ ମାର୍ଗର ସେବା ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ଯଦି ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବ ତେବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିର ଶକ୍ତି ବଢି ଚାଲିବ । ତୁମେ ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଦିନ ଏକଥା କହିବା ଦରକାର ନାହିଁ ଯେ, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଏଥିରେ କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଶିବବାବା ଆମକୁ ଏହାଙ୍କ ଦ୍ ାରା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହା ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ବର୍ଷା । ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ, ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ବର୍ଷା ଏବେ ଆମ ଉପରେ ହେଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ଆସି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଉପରେ ମୁଁ ଜ୍ଞାନ ବର୍ସା କରୁଛି, ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି । ଏବେ ପିଲାମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ବାବା ବାରମ୍ବାର ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବାର ନିଶା ଚଢାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମାୟା ପୁଣି ଛଡାଇ ଦେଉଛି । କାହାର ପୂରା ଛଡାଇ ଦେଉଛି, ତ କାହାର କମ୍ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି - ଆମେ ସାଗରଙ୍କ ପାଖକୁ ସତେଜ ହେବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁରଲୀ ପଏଣ୍ଟ ଧାରଣ କରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଆମେ ତାଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କ ବର୍ସା ତ ଥରେ ମାତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ବାବା ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ମହିମା ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଗାୟନ କରିଥା'ନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ... । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏପରି ଡାକିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ବର୍ଷା ଦ୍ ାରା ପବିତ୍ର ହୋଇଛନ୍ତି, ଜ୍ଞାନ ସହିତ ପୁଣି ବୈରାଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । କେଉଁ ଜିନିଷର? ପୁରୁଣା ପତିତ ଦୁନିଆର ବୁଦ୍ଧିରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଥାଏ । ପିଲାମାନେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ ାରା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଏବେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛୁ । ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ - ଏହାକୁ ବୈରାଗ୍ୟ ବୋଲି କହିଦେଇଛନ୍ତି । ଯେପରି ବାବା ଏବେ ନୂଆ ଘର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ପୁରୁଣାରୁ ହଟି ନୂଆରେ ଲାଗିଯାଇଥାଏ । ଏକଥା ସମସ୍ତେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଖଲାସ ହୋଇଗଲେ ଆମେ ପୁଣି ନୂଆକୁ ଯିବୁ । ପିଲାମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ମନେ-ମନେ କହୁଥିବେ ଯେ, ଜଲ୍ଦି-ଜଲ୍ଦି ସ୍ ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଯାଉ, ତେବେ ଯାଇ ଆମେ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବୁ, ସୁଖୀ ହେବୁ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଆମେ ସାଜନଙ୍କ ସହିତ ଘରକୁ ଯିବୁ । ଏହା ଆମର ବାପ ଘର ବହୁତ ଛୋଟ, ତାହା ବଡ ବାବାଙ୍କର ବଡ ଘର ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ତାହା ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର ଅଟେ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି, ଆଉ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ଆଗରୁ ତ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଥିଲା, ଏବେ ଆଲୋକ ହୋଇଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ, ଜ୍ଞାନକୁ ତ ସମସ୍ତେ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଘରକୁ ସମସ୍ତେ ନିଶ୍ଚିତ ଯିବେ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ଏବେ ଆମେ ନିଜ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ । ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛୁ । ସ୍ ର୍ଗର ଅଧିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ପ୍ରଥମତଃ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ଦ୍ ିତୀୟରେ ସ୍ ଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରାଅ । ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଏହାର ଆୟୁଷ କେତେ । କିଏ କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଏସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି - ମନୁଷ୍ୟ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ତେବେ କ'ଣ ସମସ୍ତେ ନେଉଛନ୍ତି? ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, କେବଳ ୮୪ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ, ତା'ର ମଧ୍ୟ ହିସାବ ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନେବେ ନାହିଁ । ଆରମ୍ଭରୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ପଛରେ କାହା କାହାର ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁମାନେ ଆସିବେ ସେମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବେ । ଉଦାହରଣ ସ୍ ରୂପ - ଯେପରି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ, ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କର ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ହେଲେ ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାସ୍ କେବଳ ଏତିକି କହିବେ ଯେ, ଆମେ ଭଗବାନ ଭଗବତୀଙ୍କର ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଯାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କର ଏହି ରାଜଧାନୀ କିପରି ସ୍ଥାପନା ହେଲା, ଏକଥା କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ସେହି ପୂଜା କେଉଁ କାମର! ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା କୁହାଯାଉଛି । ଜପ, ତପ, ତୀର୍ଥ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହାଦ୍ ାରା ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇବାର ରାସ୍ତା ମିଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଦ୍ ାରା କାହାକୁ ଭଗବାନ ମିଳିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି, କେହି କେହି ଜଗତଅମ୍ବା ମନ୍ଦିର ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ବାବା ବୁଝିବେ ଯେ, ଏମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ଜ୍ଞାନ ପଶିନାହିଁ । ତୁମର ତ ସବୁ ମନୋକାମନା ପୂରା ହେଉଛି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଗତଅମ୍ବାଙ୍କର ସଠିକ୍ ଅଭିନୟ ଚାଲିଛି । ବାସ୍ତବରେ ଜଗତଅମ୍ବାଙ୍କର ଅଭିନୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ପ୍ରଥମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରେ ନାରାୟଣ । ତୁମର ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ତେଣୁ ଏବେ ସବୁ ହିସାବ-କିତାବ ଏହିଠାରେ ଚୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ କର୍ମଭୋଗକୁ ଚୁକ୍ତ କରି ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡିବ ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ

ରହିବାକୁ ପଡିବ । ବାସ୍ତବରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ କାମ ଅଟେ । ଯଦି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତେବେ ସମୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । କେହି ନିରନ୍ତର ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏପରି କୌଣସି ଜିନିଷ ନାହିଁ ଯାହାକୁ ନିରନ୍ତର ସ୍ମରଣ କରାଯାଇଥାଏ । ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ସ୍ ାମୀକୁ ନିରନ୍ତର ସ୍ମରଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ରୋଷେଇ କରିବ, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିବ ତେବେ ସ୍ ାମୀ କଥା କ'ଣ ମନେ ପଡିବ । ଏଠାରେ ତ ତୁମକୁ ନିରନ୍ତର ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେମିତି ଶେଷ ସମୟରେ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତି ରହିବ, ଏଭଳି ସ୍ଥିତି ହେବା ଦରକାର । ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପରୀକ୍ଷା ଅଟେ । ୮ ରତ୍ନର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ ମହିମା ରହିଛି । କାହାର ଗ୍ରହ ଖରାପ ପଡିଲେ ୮ ରତ୍ନର ମୁଦି ପିନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହୁ, ବୁଦ୍ଧିର ଲାଇନ୍ ଏକଦମ୍ କ୍ଲିୟର ରହୁ ଏବଂ ଆଉ କାହା କଥା ଯେପରି ମନେ ନ ପଡୁ - ତେବେ ଯାଇ ମାଳାର ଦାନା ହୋଇ ପାରିବ । ୯ ରତ୍ନର ମହିମା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ତେଣୁ ଏବେ ଠାରୁ ନିରନ୍ତର ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତ ମୁସକିଲ୍‌ରେ କେହି ୨-୩ ଘଣ୍ଟା ଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ବଢିଚାଲିବ ସେତିକି ତୁମର ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍କା ହୋଇଚାଲିବ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମନ ତୁଟିଯିବ । ମରିବେ ତ ବହୁତ, ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ କହୁଛି ଯେ, ମାୟା ବହୁତ ପୁରୁଣା ଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଏପରି କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ଯେଉଁଠି ଶତ୍ରୁ ନଥିବେ ।

ତୁମେମାନେ ଏବେ ମ୍ଲେଚ୍ଛରୁ ସ୍ ଚ୍ଚ ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ - ଯେ ମ୍ଲେଚ୍ଛମାନଙ୍କ ହାତରୁ ଆମେ ଖାଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେମିତି ଅନ୍ନ ସେମିତି ମନ । ଯିଏ ଖରାପ ଜିନିଷ କିଣିଥାଏ, ତିଆରି କରିଥାଏ ଏବଂ ଖାଇଥାଏ - ସେମାନଙ୍କର ବହୁତ ପାପ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ତ ସବୁ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏଠାରୁ ସତେଜ ହୋଇଯାଉଛ । ସାରା ଦିନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଘୁରୁଥାଉ ଏବଂ ନିଜର ଘର କଥା ମନେ ରହୁ । ଏଠାରୁ ତୁମେମାନେ ନିଜର ଲୌକିକ ଘରକୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଫରକ ଦେଖାଯାଇଥାଏ କାହିଁକି ନା ସେହିଭଳି ସଙ୍ଗ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ବସି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ କାହାର-କାହାର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧାରଣା କରିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଆତ୍ମା, ତୁମେମାନେ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ ାରା କର୍ମ କରୁଛ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରୀମତ ନେଇ ନିଜର ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ, ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ, ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ କ'ଣ ତାହା ଗୋପୀ ବଲ୍ଲଭଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାର । ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ତୁମର ସ୍ଥିର ଅବସ୍ଥା ହେବ ଏବଂ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ ତେବେ ଖୁସିର ନିଶା ମଧ୍ୟ ଚଢି ରହିବ ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ପକ୍କା ହୋଇଯିବ । ଯଦି ନିଜର ଧାରଣା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଚାଲିବ ତେବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିର ଉତ୍ସାହ ମଧ୍ୟ ବଢି ଚାଲିବ । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମର ବିହଙ୍ଗ ମାର୍ଗର ସେବା ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଉପାୟ ବାହାର କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ଯାହା ଦ୍ ାରା କାହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ତୀର ଲାଗିବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା - ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା । ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ଯିଏକି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ ାରା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ ମଧ୍ୟ ସେହି ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଗୋଟିଏ ପଏଣ୍ଟ କୁହ ଯେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀର କଥା ଦ୍ ାରା ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଚାଲିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଲୋକମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଏମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ ାରା ବିନାଶ ହେବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ଯେ ଏହି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞରୁ ବିନାଶ ଜ୍ ାଳା ବାହାରିବ । ତେଣୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଯଦି କେହି କଥା ନ ମାନିବେ ତେବେ ବିନାଶ ହେବ ଆଉ କ'ଣ! କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ବିନାଶ ହୋଇଥିଲା । ଭଗବାନୁବାଚ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞରେ ସବୁ ସ୍ ାହା ହୋଇଯିବ । ଲୋକମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ହିଁ ଏହିପରି, ସେଥିପାଇଁ ସାମନା କରୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ, ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଲେ ହିଁ ଭଗବାନ ମିଳିଥା'ନ୍ତି । ଆମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛୁ ଯେ, ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଭଗବାନ ମିଳିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗରେ ନର୍କକୁ ସ୍ ର୍ଗ କରିଥିଲ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ନର୍କର ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିବ । ଯେତେବେଳେ ନର୍କର ବିନାଶ ହେବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସ୍ ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ, ଭାରତ ବାସ୍ତବରେ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଏକଥା ତ ଯେ କୌଣସି ଧର୍ମବାଲା କହିବେ ଯେ - ବାସ୍ତବରେ ଭାରତ ସ୍ ର୍ଗ ଥିଲା । ପ୍ରାଚୀନ ଅର୍ଥାତ ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା । ତାହା ତ ସ୍ ର୍ଗ ହିଁ ହେବ ନା, ଯାହା ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି ତାହା ପୁଣି ନୂଆ ହେବ । ଏକଥା ସବୁ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏଠାରେ ଦେବୀ-ଦେତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଯାହାକି ଏବେ ନାହିଁ । ବାବା ପୁଣି ଥରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । କାହା ସହଯୋଗରେ? ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ନିରକାର ପିତା, ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ଏହି କଥାକୁ କେବଳ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ତୁମେ କେତେ ସାଧାରଣ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଦୀନବନ୍ଧୁ, ତୁମେମାନେ ଗରୀବ । ତୁମ ପାଖରେ କ'ଣ ଅଛି । ତୁମେମାନେ ସବୁ କିଛି ଏହି ଭାରତ ପାଇଁ ସ୍ ାହା କରିଛ, ତୁମର କେତେ ବଡ ରାବଣ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ହେଉଛି । ତୁମେ ଶକ୍ତିସେନା ଅଟ ନା । ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍‌ର ଗାୟନ କରାଯାଇଥାଏ । ଅପବିତ୍ରମାନେ, ପବିତ୍ର ମାନଙ୍କର ବନ୍ଦନା କରୁଛନ୍ତି । କେଉଁମାତାଙ୍କର? ସେମାନେ ଧରିତ୍ରୀ ମାତା ବୋଲି ଭାବି ନେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ତ ଏହି ଧରିତ୍ରୀରେ ନିବାସ କରୁଥିବା ମାତାମାନଙ୍କର କଥା ଅଟେ । ଯଦି ଜଗତଅମ୍ବା ଅଛନ୍ତି ତେବେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଏହି ଦିଲ ାଡା ମନ୍ଦିର ସ୍ମୃତି ଚିହ୍ନ ରୂପେ ତିଆରି ହୋଇଛି । କୁମାରୀ, ଅଧର କୁମାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କୁ ମାତା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କହୁଛ ବାବା ଆମେ ତ ବି.କେ. ଅଟୁ । ଆମକୁ ମାତା ନ କହି କନ୍ୟା କୁହ, ଆମେ କୁମାରୀ ଅଟୁ । ଏହି ଗୁହ୍ୟ କଥାକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ କେହି ଧାରଣ କରିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ।

ବହୁତ ପୁରୁଣା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଅଭିମାନ ରହିଛି, ଯାହାକି ତୁଟୁ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ବାବା ଆମର ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଅଲୌକିକ ଦିବ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ଆମକୁ ପତିତ-ପାବନ ଶିବବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ ବାବା ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ପତିତ-ପାବନ ଶବ୍ଦ ଆସିବା ଦରକାର । ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି - ହେ ଈଶ୍ ର ପିତା ଆସ । ଏଠାକୁ ଆସି ପୁଣି ଥରେ ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଅ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ପୁଣି ଥରେ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସହଜ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଶିଖାଉଛି, ଏଥିରେ ପୁସ୍ତକ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସେମାନେ କେବଳ ଏହାର ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ବାବା ତୁମକୁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ନୂଆ ନୂଆ ପଏଣ୍ଟସ୍ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଅଛି । ଅନ୍ୟ ଯେଉଁ ଗୀତା, ଗ୍ରନ୍ଥ ଆଦି ଯାହା ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ କୌଣସି ସଂଯୋଗ ବା କଟାକଟି କରୁନାହାଁନ୍ତି, ତାହା ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ କିଛି ସଂଯୋଗ କରାଯାଉଛି, କଟାକଟି ମଧ୍ୟ କରାଯାଉଛି । ପ୍ରତିଦିନ ନୂଆ -ନୂଆ ପଏଣ୍ଟସ୍ ମିଳୁଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁହତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ ଯାହାକି ଆଉ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଭଗବାନୁବାଚ, ନିଜର ଦେହ ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଅ, କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ ତୁମ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବି । ମୁଁ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ, କାଳମାନଙ୍କର କାଳ ଅଟେ । ମୁଁ ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନେବାକୁ ଆସିଛି, ତେଣୁ ତୁମେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏବେ ଆମେ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ । ତେଣୁ ଜଲ୍ଦି ହୁସିଆର ହୋଇଯାଅ, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ତ ନେଇଯାଅ । ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲଢେଇ ନ ଲାଗୁ । ବାବା କହିବେ ମୁଁ କ'ଣ କିଛି କରିପାରିବି । ପ୍ରଥମେ ରିହର୍ସଲ ହେବ, ଏବେ ତ ରାଜା ଆଦି ଆସିନାହାଁନ୍ତି । ରାଜସ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇପାରିବ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ, ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ରାଜସ୍ଥାନ ନାମ କାହିଁକି ରଖାଯାଇଛି? ଭାରତରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନା । ପୁଣି ଥରେ ସେହି ରାଜସ୍ଥାନ ହେବା ଦରକାର ଯାହା ଏବେ ପୁଣି ଥରେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଆମେ ଜାଣିଛୁ କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ସେତେବେଳେ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ଭାରତରେ କେତେ ଧନ ଥିଲା । ଆମେ ପୁଣି ଥରେ ସେହି ଦୈବୀ ରାଜସ୍ଥାନ ଗଢୁଛୁ । ଏହି କଥାକୁ ଆସି ବୁଝ । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଉମଙ୍ଗ ରହିବା ଦରକାର । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ସମ୍ମିଳନୀ ଅଟେ । କିପରି ସେବା କରିବା ଦରକାର । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କୁମାରୀ, ମାତା, ଗୋପ ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ର ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଏକ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ରାଜସ୍ଥାନରେ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇପାରିବ । ବାସ୍ତବରେ ଏଠାରେ ରାଜସ୍ଥାନ ଥିଲା ଯାହାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହୋଇଛି ଏବେ ପୁଣି ଆମେ ସେହି ରାଜସ୍ଥାନ ତିଆରି କରୁଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କର - ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ପୁଣି କେବେ ତୁମକୁ କାନ୍ଦିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ଆମେ ରାମଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟୀ ହେଉଛୁ । ଏହି ଅକ୍ଷର ଶୁଣିଲେ ଯାଇ ମନକୁ ପାଇବ । ଯାହାଙ୍କୁ ତୀର ଲାଗିବ ସିଏ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆସିବେ, ଏହି ବେହଦର ସେମିନାର ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ମିଳନୀ ପ୍ରତିଦିନ ବାବା କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ସେମିନାର । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) କର୍ମଭୋଗରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଦେହଧାରୀଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବୁଦ୍ଧିର ଲାଇନ ବହୁତ ସ୍ ଚ୍ଛ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ଭୋଜନ ଖାଇବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ଅନ୍ନ ସେହିପରି ମନ, ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ବି ମ୍ଲେଚ୍ଛ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ହାତରୁ ଭୋଜନ ଖାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବୁଦ୍ଧିକୁ ସ୍ ଚ୍ଛ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଆତ୍ମିକ ସହାନୁଭୂତି ଦ୍ ାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରୁଥିବା ସଦା ସମ୍ପତ୍ତିବାନ ହୁଅ ।

ଆଜିର ବିଶ୍ ରେ ସମ୍ପତ୍ତିବାନ ମନୁଷ୍ୟ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ବଡରୁ ବଡ ଆବଶ୍ୟକ ସମ୍ପତ୍ତି ହେଲା ସହାନୁଭୂତି । ଚାହେଁ ଗରିବ ହୋଇଥାଉ ବା ଧନବାନ ହୋଇଥାଉ କାହା ପାଖରେ ବି ସହାନୁଭୂତି ରୂପକ ସମ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ କାହାକୁ ଆଉ କିଛି ପଛକେ ନ ଦିଅ କିନ୍ତୁ ନିଜର ସହାନୁଭୂତିର ସମ୍ପତ୍ତି ଦ୍ ାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିପାରିବ । ତେବେ ତୁମେମାନଙ୍କର ସହାନୁଭୂତି ଈଶ୍ ରୀୟ ପରିବାର ହିସାବରେ ହିଁ ରହିଛି ଏବଂ ଏହି ଆତ୍ମିକ ସହାନୁଭୂତି ଦ୍ ାରା ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶାରୀରିକ, ମାନସିକ ତଥା ଆର୍ଥୀକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସାହାସକୁ ନିଜର ସାଥୀ କରିଦିଅ ତେବେ ସଫଳତା ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***